

Володимир Тухлян

«Щасливий чоловік, хто боїться Господа, і хто Його путями ходить» (Пс 127, 1). Господь зі свого милосердя влаштував так багато шляхів, щоб зробити наше сходження до нього простішим. Пророк не сказав «путь» в однині, а саме «путі», щоб показати, скільки є шляхів до блаженного життя. Кожна людина по своїй спроможності свobodно обирає відповідний для свого спасіння шлях. Дехто покидає світське життя і вступає до монастиря; дехто ж навпаки – одружується, по-своєму вправляючись в аскезі – молиться, постить, допомагає бідним, сиротам, чесно виконує свої обов'язки, творить діла милосердя.

Іноколи в житті трапляється, що людина хоче просто подякувати Богові, висловити вдячність за отримані блага або про щось попросити. Пожертва є одним з найкращих способів продемонструвати свою вдячність Богові. Для Нього не має значення розмір пожертви, але важливим є намір, з яким ця жертва складається. Бог не потребує грошей чи маєтків, бо Він самодостатній. Милосердя не є для Бога, а для самої людини, яка жертвує. Людина жертвує, «щоб жити в домі Господнім по всі дні життя мого, щоб бачити красу Господню і віддаватися роздумам у його храмі» (Пс 26, 4). Жертвуючи земними благами, здобуваємо небесні, а що за це може бути прекрасніше?

Святіший отець Франциск папа Римський у книзі «Про Три погляди Ісуса» навчає: «Варто замислитися над тим, яким поглядом сьогодні дивиться на мене Ісус, коли вкотре кидаємо гроші в скарбоню». У Новому Завіті знаходимо оповідь про те, що коли Ісус сидів коло храму, то зауважив, як народ, серед яких чимало заможних, кидає гроші в скарбоню (Мр 12, 41). Робили вони це, щоб підтримувати красу храму Божого. Храм для юдеїв тоді був головним осередком їхнього життя. Кожний мешканець пишався красою цієї святині. Складання пожертви було одним із найбільших виявів найбільшої пошани до Бога. Цікаво, що Ісус зауважив не так багатих, яких було чимало, а вбогу вдовицю, яка з убогства свого вкинула все, що мала - увесь свій прожиток (пор. Мр 12, 44). Приклад вдовиці є утіхою для бідних, для тих, які, крім декількох гривень, більше нічого не мають. Вона показує, як важливо надіятися на Боже милосердя і Божу поміч.

«Є люди, котрі подають милостиню мало – раз або два рази на рік, чи тільки при нагоді. Вони подібні до гілок, але без плодів. А ті ж, які подають милостиню щедро, вони, немов ті гілки, які сяють рясними плодами і ніколи не всихають», - навчає Св. Іван Золотоустий. Господь-серцевидець бачить усі пожертви, які люди приносять: «Господь із неба

споглядає на синів людських, щоб побачити, чи є хто розумний, хто шукає Бога» (Пс 13, 1). Важливо розуміти, що Бог дивиться не на кількість вкладених грошей, а на тих, хто, жертвуючи ці гроші, шукає Бога. Серед всього народу Ісус бачить тільки одну жінку. І вона – не багачка, а – бідна та й ще вдовиця, яка, напевне, «полюбила красу дому Господнього, і місце перебування Його» (Пс 25, 8). Вона приносить тільки дві лепти, які в неї залишилися. Лепта – це дрібна монета, яка на той час не була особливо цінною.

«Лише той, хто духовно сформований, спроможний знати, що, коли, якою мірою, як і для чого треба робити», - читаємо у мудреця Сенеки . Такою духовно сформованою була ця жінка. Вона зробила внесок, бо шукала Господа і надіялася на милість Його. Дві дрібні монети в порівнянні з тими жертвами, які кидали багаті жертводавці, є маленькою крапелькою дощу у глибоке море. Вона шукає керманіча, який допоможе, який захистить її в цьому житті і дасть правильні настанови. І Господь бачить її, бачить ту щиру і щедру пожертву «Якщо навіть покине тебе рідний батько-мати, Господь тебе до себе прийме» (Пс 27, 10).

Приклад цієї вдовиці показує, як важливо вкладати навіть найменшу лепту в добру справу. Не важливо скільки дати, а важливо, як і для чого це робити. Ті, які мають великі маєтки, коштовності, багато грошей, дуже часто жертвують Богові найменше з того, що мають, щоб не забракло їм, подібні до тих багачів, яких бачив Ісус: «Чимало заможних кидало багато» (Мр 12, 41), або до тої пожертви, яку приніс Каїн.

Каїн засуджений не за те, що приніс у жертву малоцінне, але за те, що приніс найменш цінніше зі всього, що мав. Тому Господь «не споглянув на його пожертву» (Бут 4, 5). «Важливість милосердя вимірюється не кількістю того, що подають, а прихильністю того, Хто подає», - каже Св. Іван Золотоустий . Таку прихильність демонструє молодший брат Авель, який «приносить із первістків свого дрібного скоту, і то з найгладкіших» (Бут 4, 3) і на його жертву Господь споглянув. Господь не бачить пожертви тих, які роблять це неохоче або виконують припис чи роблять це задля власної слави. Господь любить тих, які через милосердя шукають Його прихильності.

Ніщо так не вирізняє християнина, як милосердя; нічому так не дивуються, як справам милосердя. Для цього необов'язково віддавати буквально все, бо не в кількості полягає милосердя, а в тому, щоб зростати духовно. Жертвуючи щось, потрібно виховувати своє серце любов'ю і вдячністю до Бога, а не очима перевіряти, коли гаманець втрачає свою опуклу форму після складеної пожертви.

Володимир ТУХЛЯН «Поклала увесь свій прожиток, який мала» (Лк 21, 4)//СЛОВО № 1
(65) 2016